

treure-li el fuet de les mans, etc., com és que mantes vegades no aconseguim el que demanem? Es perquè l'oració aleshores on lloc d'ésser un homenatge, una elevació de nostra ànima cap a Déu, és un ultratge, car parlem a Déu sens atendre al que diem; moltes vegades la boca demana però la ment està molt lluny de nosaltres; volem que Déu ens escolti i nosaltres mateixos no ens sentim. Per tant hem d'estar amatens al que meditem i amb humilitat demanar çò que necessitem, car diu la sagrada Escriptura: "Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam" (Sant. IV, 6); Déu rebutge als superbiósos i dona la seva gràcia als humils.

Exemple d'això el tenim an el Fariseu i el Publicà. Els dos pujaren al temple a pregar; el Fariseu d'empus pregava d'aquesta manera: Gràcies us dono, Senyor meu, de no ésser com els altres homes, lladres, iníquos, adúlter, i menys com aquest Publicà. De juno dues vegades cada setmana i dono els delmes de tot el que tinc. Mentrestant el Publicà, gairebé tocant a la porta, no gosant aixecar els ulls de terra i donant-se cops al pit, deia: Déu meu, tingueu misericòrdia de mi, que sóc un pecador! Podem estar ben certs que qui quedà justificat fou el Publicà i no el Fariseu, perquè qui s'enlaira serà humiliat i qui s'humilia serà enlairat.

Es necessari, doncs, pregar amb tot el fervor possible, perquè, com diu S. Joan Berchmans, qui fa bé l'oració tindrà un paradís en vida per l'abundància de consolacions i després la benaurança eterna; qui no fa bé l'oració no podrà durar ni perseverar en la vida espiritual. I el Beat Didac de Càdiç diu que, l'oració s'ha de fer amb tota la cura possible car sens ella no hi ha esperit de devoció; i S. Alfons Mª de Ligori parla d'aquesta faísó: Hi ha cristians, diu, que combreguen cada dia i no obstant estan en pecat mortal, n'hi ha que donen grans almoines i viuen amb pecat mortal, d'altres es mortifiquen de moltes maneres i permaneixen en pecat mortal; però mai podrà trobar-se un cristià que faci una oració ben feta tots els dies i que tingui un pecat mortal. I continua dient que tan els predicadors, com els confessors i escriptors de res han de parlar amb tanta insistència com de l'oració.

També és necessari pregar amb confiança, n'hi ha prou. diu l'Evangelist S. Joan, en que nostres súpriques sien agradables a Déu per estar segurs del bon èxit. El més petit dubte, la més petita incertesa li és injuriosa, perquè és dubtar de sa bonesa, dubtar de sa paraula i de sa fidelitat. Deus non potest fallere...